

**KIRKKOHALLITUS
KYRKOSTYRELSEN**

OIKEUSMINISTERIÖ

1

23.10.2003
ad 32, 41, 2002
OM 028:00 / 2002
Lavo

Helsinki 21.10.2003
DNo 2003-00702
Viite Oikeusministeriön lausuntopyyntö DNo 32/41/2003
Asia Lausunto oikeusministeriön asettaman työryhmän osamietinnöstä
Ihmiskauppa, paritus ja prostituutio

O i k e u s m i n i s t e r i ö l l e

Oikeusministeriö on pyytänyt 21.7.2003 päivätyllä kirjeellään kirkkohallitukselta lausuntoa 10.10.2003 mennessä oikeusministeriön asettaman työryhmän osamietinnöstä Ihmiskauppa, paritus ja prostituutio. Lausunnon antamiselle on 19.9.2003 myönnetty lisääaikaa lokakuun loppuun 2003 saakka. Kirkkohallitus on täysistunnossaan 21 päivänä lokakuuta 2003 päättänyt esittää lausuntonaan kunnioittavasti seuraavan.

Kirkko pitää ihmiskauppaa, paritusta ja prostituutiota ajankohtaisena yhteiskunnallisena ongelmana. On hyvä, että se on nostettu esille. Voidaan todeta, että prostituutio on Suomessa viime vuosien aikana lisääntynyt ja muuttunut yhä ammattimaisempaan suuntaan. Sen taustalla on usein kansainvälinen järjestäytynyt rikollisuus.

Kuten osamietinnössä todetaan, on tarpeen muuttaa kansallista lainsäädäntöä vastamaan kansainvälisiä sopimuksia (lähinnä kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastainen YK:n yleissopimus, ns. Palermion sopimus, ja siihen liittyvä lisäpöytäkirja ihmiskaupan, erityisesti naisten ja lasten kaupan estämisestä, torjumisesta ja rankaisemisesta sekä EU:n puitepäättös ihmiskaupan torjunnasta). Vaikka kansainväliset sopimukset edellyttävät pitemmälle meneviä kriminalisointeja kuin mitä Suomessa voimassa oleva lainsäädäntö sisältää, niistä ei kuitenkaan aiheudu nimenomaista velvoitetta seksuaalipalvelujen ostamisen tai myymisen kriminalisointiin. Kansainvälisten velvoitteiden lisäksi on tullut kansallisia lainsäädännön muutostarpeita paritusrikollisuuden torjumiseksi.

Tällä hetkellä prostituutio tai seksipalvelujen ostaminen ei ole Suomessa rangaistavaa lukuun ottamatta uuteen järjestyslakiin sisältyvää julkisella paikalla tapahtuvan seksuaalipalvelujen ostamisen ja maksullisen tarjoamisen kieltoa sekä seksuaalipalvelujen ostamista alle 18-vuotiailta.

Työryhmän osamietinnössä esitettyjen muutosehdotusten tavoitteena on parantaa mahdollisuuksia torjua ihmiskauppaa, paritusta ja prostituutiota. Osamietinnössä ehdotetaan rikoslakia muutettavaksi siten, että rikoslakiin lisättäisiin uusi seksuaalipalvelujen ostamista koskeva rangaistussäännös ja seksuaalipalvelujen ostamista alle 18-vuotiaalta koskeva enimmäisrangaistus korotettaisiin. Prostituutioon rinnastettaisiin alle 18-vuotiaiden osallistuminen pornografisiin esityksiin. Lisäksi laissa todettaisiin nimenomaisesti, että prostituution markkinointia prostituoitujen yhteystietoja välittämällä tai muulla tavalla on pidettävä paritukseksi. Lakiin lisättäisiin myös uudet rangaistussäännökset törkeästä parituksesta, ihmiskaupasta ja törkeästä ihmiskaupasta. Lisäksi ehdotetaan oikeushenkilön rangaistusvastuun ulottamista koskemaan paritusta, ihmiskauppaa ja törkeää ihmiskauppaa sekä muutoksia pakkokeinolakiin. Myös niiden

rikosten joukkoon, joihin sovelletaan Suomen lakia tekopaikan laista riippumatta, lisätäisiin ihmiskauppa ja törkeä ihmiskauppa. Työryhmän seitsemästä jäsenestä kolme esittävät eriävässä mielipiteessä, että seksuaalipalvelujen ostamista ei tulisi kriminalisoida osamietinnössä esitetyllä tavalla. Mikäli seksuaalipalvelujen ostamista kuitenkin kriminalisoitaisiin, tulisi tätä rajata tapauksiin, joissa seksuaalipalvelujen myyjä on ihmiskaupan uhri tai parituksen kohde. Kaksi työryhmän jäsentä esittävät lisäksi toisessa eriävässä mielipiteessä, että mikäli seksuaalipalvelujen ostaminen kriminalisoidaan, tulisi myös seksuaalipalvelujen myyminen kriminalisoida.

Osamietinnössä esitetty ehdotus seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisoinniksi perustuu Ruotsissa voimassa olevaan seksuaalipalvelujen ostamisen kieltämisestä koskevaan lakiin (Lag om förbud mot köp av sexuella tjänster, 1998:408). Ruotsin uudessa lainsäädännössä puututaan ongelmaan uudesta näkökulmasta; muissa maissa prostituutioon liittyvä rikosoikeudellinen lainsäädäntö kohdistuu usein seksuaalipalvelujen tarjoajaan tai siitä hyötyvään tahoon, esim. parittajiin. Mietinnössä todetaan, että laki on ilmeisesti ainakin jossain määrin vaikuttanut seksuaalipalvelujen kysyntää vähentävästi, vähentäen ainakin katuprostituutiota suurimmassa kaupungeissa. Mitään konkreettisia, selkeitä tuloksia lain vaikutuksesta ei kuitenkaan pystytä näyttämään. Toisaalta mietinnössä todetaan esitetyn arvioita siitä, että katuprostituotujen asema olisi uuden lain myötä muuttunut huonommaksi ja johtanut siihen, että prostituutiota on pakko harjoittaa entistä salaisemmin lisäten näin parittajien valtaa

Osamietinnössä todetaan, että seksipalvelujen ostamisen kriminalisoinnilla pyritään vähentämään seksuaalipalvelujen kysyntää ja vaikuttamaan ihmiskauppa- ja paritusrikollisuuteen sekä suojaamaan useita oikeushyviä kuten ihmisen sekä fyysistä että psyykkistä koskemattomuutta, seksuaalista itsemääräämisoikeutta, edistämään sekä yleistä sosiaalista tasa-arvoa että sukupuolten välistä tasa-arvoa ja turvaamaan yleistä järjestystä. Ehdotusta perustellaan myös heikomman osapuolen eli prostituoidun suoje-lunäkökohtilla. Esityksessä toisaalta myönnetään, että seksipalvelujen ostamisen kriminalisointiin saattaa liittyä haittavaikutuksia. Kriminalisointi pakottaisi harjoittamaan prostituutiota salassa lisäten näin parittajien valtaa ja ajaisi näin ollen prostituoidut entistä huonompaan asemaan. Kriminalisoinnin on lisäksi arvioitu voivan johtaa paritusrikollisuuden selvitysmahdollisuuksien vähenemiseen, koska seksuaalipalvelujen ostajat eivät olisi halukkaita paljastamaan tietojaan heidän toimintansa rangaistavuuden vuoksi. Voidaan myös todeta, että ihmisen seksuaalielämä kuuluu yksityiselämän intiimeimpään osaan, johon puuttumiselle on oltava erityisen painavat syyt. Työryhmän enemmistön mielestä esitetyt haittavaikutukset eivät kuitenkaan ole niin ilmeisiä, että kriminalisoinnista voisi aiheutua enemmän haittaa kuin hyötyä.

Työryhmä ei esitä seksuaalipalvelujen myymisen kriminalisointia todeten, että rangaistavuus ei ole hyväksyttävissä tilanteissa, joissa prostituoitu toimii ihmiskaupan uhrina tai parituksen kohteena toisintoimimismahdollisuuksien puuttumisen vuoksi. Vapaaehtoisesti tapahtuvan myynnin osalta todetaan, että rikossäännös saattaisi olla hankalasti muotoiltavissa aiheuttaen käytännön tulkintaongelmia. Kriminalisointi saattaisi myös vähentää prostituotujen halukkuutta toimia todistajina tai ilmoittaa väkivaltarikoksista. Vaarana voisi lisäksi olla, että toimenpiteet kohdistuisivat useammin prostituotuihin kuin ostajiin, mikä ei olisi suotavaa ottaen huomioon prostituotujen jo entuudestaan yleensä heikon yhteiskunnallisen aseman.

Eriävässä mielipiteessä 1 todetaan, että vaikka ehdotettu säännös suojaisi useita oikeushyviä ja vaikka mainittua tavoitetta vähentää seksuaalipalvelujen kysyntää voidaan pitää hyvänä, on suojelukohde kuitenkin laaja-alainen ja selkiytymätön. Ottaen huomioon mietinnössä esitetyt useat ehdotukset, jotka tähtäävät ihmiskaupan ja parituksen vähenemiseen sekä joitain tilanteita koskevat seksuaalipalvelujen ostamisen kiellot, ei ole selkeää tarvetta seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisoinnille. Tulisi myös vakavasti punnita kriminalisoinnista aiheutuvat haitat ja hyödyt. Vaikka ostamisen kriminalisointi todennäköisesti saisi aikaan seksuaalipalvelujen kysynnän vähenemistä jossain määrin, siihen liittyy kuitenkin selkeitä haittoja. Seksuaalipalvelujen ostamista ei näin ollen tulisi kriminalisoida. Mikäli kuitenkin katsottaisiin seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisoinnin olevan tarpeen, tulisi kriminalisointi kohdistaa tilanteisiin, joissa seksuaalipalvelujen myyjä on ihmiskaupan uhri tai parituksen kohde, sekä myyjän aseman että järjestäytyneen rikollisuuteen olevien kytkentöjen vuoksi.

Kaksi työryhmän jäsentä, eriävään mielipiteeseen 1 yhtyen, esittävät lisäksi eriävässä mielipiteessä 2, että mikäli seksuaalipalvelujen ostaminen kriminalisoidaan, tulisi kriminalisoida myös myyminen, jos prostituutioilmiöstä haluttaisiin päästä tehokkaammin, laajemmin ja oikeudenmukaisemmin eroon. Todetaan, että tilanne, jossa vain ostaminen on kriminalisoitu ja myyminen sallittu, on luonnoton ja keinotekoinen.

Kirkon käsityksen mukaan miehen ja naisen välistä avioliittoa on pidettävä seksuaalisuhteen perusmallina. Elinikäisessä avioliitossa miehen ja naisen suhde voi parhaiten toteutua Jumalan tarkoittamalla tavalla. Sellaisessa parisuhteessa, joka perustuu rakkauteen, ystävyyteen, keskinäiseen luottamukseen ja toistensa kunnioittamiseen, voidaan myös seksistä nauttia vapautuneesti, tuottaen myös kumppanille nautintoa. Seksuaalisuus kuuluu luonnollisena osana parisuhteeseen, eikä sitä tulisi irrottaa erilliseksi ilmiöksi ilman kytkentää rakkauteen ja yhteenkuuluvuuteen. Nykyiselle kulttuuriilmastolle ja ajattelutavalle ominainen yksilöllisyyden korostaminen ja pyrkimys edistää seksuaalista vapautta voi helposti johtaa yksilön omaehtoisuuden painottumiseen tavalla, joka jättää toisen edun sekä yhteiset, yhteiskunnan kokonaisedun kannalta tärkeät arvot ja yhteisen hyvän sivuun. Vapautumista korostettaessa seksuaalisuus voidaan helposti irrottaa moraalista kysymyksistä, ja sitä pidetään vain ihmisen hyvinvointiin ja itsetoteutukseen liittyvänä yksilöllisenä asiana. Seksuaalisuuden toteutustavat saavat tällaisen näkemyksen mukaan oikeutuksensa yksilön omista haluista tai omiksi kokemistaan tarpeista, ja niiden kyseenalaistamista pidetään merkinä ahtaasta suvaitsemattomuudesta tai seksuaalisesta ahdistuneisuudesta.

Toiseksi kirkko pitää tärkeänä, että yhteiskunnassa ihmisten välisissä suhteissa toteutuu oikeudenmukaisuuden ja kohtuuden vaatimus. Kirkko pitää kaikkia ihmisiä Jumalan luomina; jokaisessa ihmisessä on Jumalan kuva. Siksi jokaista ihmistä, hänen ihmisarvoaan ja koskemattomuuttaan on kunnioitettava. Kristillisen etiikan mukaan toista ihmistä on kohdeltava siten kuin itse tahtois itseään kohdeltavan (ns. kultainen sääntö: "Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille." Matt 7:12). Samoin ns. rakkauden kaksoiskäskey ("Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistä niin kuin itseäsi" Luuk 10:27) korostaa toisen ihmisen arvoa tavalla, jota seksuaalipalvelujen tarjonta ja prostituutio loukkaavat.

Prostituutio perustuu usein toisen ihmisen taloudellisen ahdingon hyödyntämiseen ja ihmisen kohtelemiseen hänen ihmisarvoaan halveksuen. Se liittyy monien omaksu-

maan kristilliselle uskolle vieraaseen kulutusideologiaan, jonka mukaan kaikkea voi ostaa, mukaan lukien toisen ihmisen ruumis ja hänen seksuaalisuutensa kenen tahansa käytettäväksi. Yhteiskunnassa tulisi riittää rakkautta ja välittämistä toinen toisesta niin, ettei toisen ihmisen läheisyyttä tarvitse ostaa rahalla; tässä suhteessa voitaisiin myös pitää seksuaalipalvelujen ostajia uhreina.

Kirkko suhtautuu paheksuen ihmiskauppaan, paritukseen ja prostituutioon pitäen näitä ihmisarvoa ja koskemattomuutta loukkaavina. Toista ihmistä ei voida ostaa, eikä toista ihmistä saa käyttää ikään kuin kulutushyödykkeenä omien mielihalujen tyydyttämiseksi. Kirkon mukaan paritus ja muiden hyötyminen taloudellisesti prostituutiosta on erityisen paheksuttavaa. Koska ihmiskauppa, paritus ja prostituutio ovat toisen ihmisarvon halveksuntaa, kirkko kannattaa niitä keinoja, joiden avulla näitä voitaisiin vähentää. Lapsiprotituutio on kirkon mielestä erityisen tuomittavaa, koska lapset ovat kirkon opetuksen mukaan Herramme ja Vapahtajamme erityisessä suojeluksessa. Lasten tulevaisuuden tuhoaminen onkin rikos Jumalan luomistyötä vastaan.

Kirkko suhtautuu erityisen myönteisesti siihen, että seksuaalipalveluihin liittyvää markkinointia ja mainontaa pyritään ehdotuksessa esitetyllä tavalla kieltämään todeten, että seksuaalista alistamista, nöyryyttämistä ja siihen liittyvää väkivaltaa kuvataan yleisesti hyväksyttynä massaviihteenä ja erotisoidaan jännityksen ja mielihyvän tuojana. Pornografian tuomittavuus on siinä, että se epäinhimillistää kohteensa. Erityisen tärkeä seksuaalipalvelujen ja pornografian mainonnan ja markkinoinnin rajoittaminen on lasten ja nuorten kannalta. Heillä on oltava kasvu- ja kypsyminen myös seksuaalilämän alueella. Lapset ja nuoret kohtaavat nykyään liian paljon vääränlaista tietoa sekä vääristyneitä elämänarvoja. Lisäksi pornografiassa annetaan malleja sellaisista yksityiskohdista ja ääri-ilmiöistä, joihin he eivät ole kypsiä. Lapsilla ja nuorilla ei ole mahdollisuutta jäsentää kaikkea sitä kuva- ja informaatiotulvaa, jota he kaikkialla näkevät. Seksuaalipalvelujen ja pornografian mainonta heikentää heidän mahdollisuuttaan terveeseen kehittymiseen ja vaikeuttaa asiallista seksuaalikasvatusta.

Voidaan todeta, että prostituutitilanteissa seksuaalipalveluja tarjoava myyjä useimmiten on heikompi osapuoli, ja että päätös ryhtyä prostituoiduksi ei aina ole täysin vapaaehtoinen valinta, vaan siihen pikemminkin yleensä ajaututaan jo valmiiksi heikon sosiaalisen aseman seurauksena ja heikon taloudellisen tilanteen pakottamana. Kaikki prostituoidut eivät tosin ole uhreja, vaan toimivat omasta tahdostaan ja tietoisien valinnan tehneinä, usein kuitenkin osana suurta kansainväliseen rikollisuuteen liittyvää koneistoa. Prostituutio aiheuttaa usein sosiaalisia ongelmia, mielenterveydellisiä haittoja, terveysongelmia sekä huumeiden ja päihteiden käyttöä, ja prostituoitujen usein jo valmiiksi heikko sosiaalinen asema heikentyy usein entisestään prostituution seurauksena. Koska kirkko omassa opetuksessaan vahvasti painottaa heikomman osapuolen suojaamista, kirkko pitää prostituution uhrien auttamista, monipuolista tukemista ja suojelun kehittämistä erittäin tärkeänä. Erityisesti olisi löydettävä keinoja auttaa ihmisiä pääsemään pois prostituutiosta ja estää uusien uhrien syntyminen. Tässä suhteessa ennaltaehkäisevä työ, valistus ja asennemuutoksiin tähtäävä kasvatusta ovat erittäin tärkeitä. Kirkko pitää näin ollen erittäin tärkeänä työryhmän jatkotyötä, jossa otetaan esille ihmiskaupan uhrien asema.

Kirkko pitää osamietinnössään sekä ehdotetussa lakitekstissä käytettyä termiä 'seksuaalipalvelu' ongelmallisena, koska mainittu termi voidaan tulkita siten, että kyseessä olisi yhteiskunnan hyväksymä, normaaliin palvelutarjontaan liittyvä asia.

Todeten, että kyseessä on ongelmallinen ja moniulotteinen asia, kirkko pitää yllä mainittuun viitaten useimpia työryhmän osamietinnössä esitettyjä muutosehdotuksia hyvinä ja tarpeellisina ja kannattaa niitä. Seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisointi on kirkon käsityksen mukaan kuitenkin ongelmallista.

Kirkko kannattaa näin ollen ehdotettua rikoslain soveltamisalan laajentamista siten, että Suomen lakia sovellettaisiin tekopaikasta riippumatta ihmiskauppaan ja törkeään ihmiskauppaan, ihmiskaupan ja törkeän ihmiskaupan lisäämistä rikoslain 15 luvun 10 §:ssä esitettyyn törkeän rikoksen ilmoittamatta jättämistä koskevaan listaan, sekä oikeushenkilön rangaistusvastuun ulottamista paritukseen ja törkeään paritukseen. Kirkko kannattaa myös rikoslain 20 lukuun esitettyjä muutoksia, joiden mukaan enimmäisrangaistus seksuaalipalvelujen ostamisesta nuorelta korotetaan, ja paritukseen rinnastetaan 18 vuotta nuoremman henkilön tekemät sukupuolisiveellisyyttä loukkaavat teot sekä yhteystietojen välittäminen tai muu markkinointi. Myös uudet rangaistussäännökset törkeästä parituksesta, ihmiskaupasta ja törkeästä ihmiskaupasta ovat kirkon mielestä kannatettavia. Pakkokeinolakiin esitettyjä muutoksia kannatetaan todeten, että riittävät pakkokeinot ovat erityisen tarpeellisia paritusrikosten selvittämiseksi ottaen huomioon, että paritusrikollisuuden taustalla usein on järjestäytynyt rikollisuus.

Mitä tulee mietinnössä ehdotettuun seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisointiin, kirkko ei tältä osin kannata työryhmän enemmistön esitystä. Vaikka on todettava, että osamietinnössä lueteltuja oikeushyviä tulee suojata, ja että tavoite vähentää seksuaalipalvelujen kysyntää on hyvä ja kannatettava, niin tulisi kuitenkin vakavammin punnita kriminalisoinnista aiheutuvat haitat ja hyödyt. Sekä osamietinnössä että sen eriävässä mielipiteessä 1 todetaan, että seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisointiin liittyy selkeitä haittavaikutuksia. Esimerkkeinä voidaan mainita, että kriminalisointi saattaisi johtaa paritusrikollisuuden selvitysmahdollisuuksien vähenemiseen, koska ostajaa ei enää sen jälkeen voitaisi kuulla todistajana. Kriminalisointi voisi myös johtaa siihen, että prostituoitujen sosiaalinen tilanne heikkenisi entisestään, koska prostituutiota harjoitettaisiin entistä enemmän ”salassa”, jolloin parittajien valta prostituoituihin nähden lisääntyisi. Ostamisen kriminalisointi saattaisi lisätä parittajien ja ostajien taholta prostituoituihin kohdistuvaa väkivaltaa. Osamietinnössä arvioidaan, että ostamisen kriminalisointi todennäköisesti vähentäisi seksuaalipalvelujen kysyntää jossain määrin. Tältä osin voidaan kuitenkin todeta, että osamietinnössä ei ole esitetty konkreettisia, selkeitä tuloksia siitä, että Ruotsissa voimassa oleva vastaavatyypinen laki seksuaalipalvelujen ostamisen kieltämisestä olisi merkittävässä määrin vähentänyt prostituutiota. Tämän vuoden lokakuusta voimassa olevan uuden järjestyslain mukaan seksuaalipalvelujen ostaminen ja maksullinen tarjoaminen yleisellä paikalla on rangaistavaa. Seksuaalipalvelujen ostaminen nuorelta on jo aiemmin ollut rangaistavaa, ja esityksen mukaan sen enimmäisrangaistusta korotettaisiin. Ottaen lisäksi huomioon osamietinnössä ehdotetut uudet rangaistussäännökset koskien paritusta, törkeää paritusta, ihmiskauppaa ja törkeää ihmiskauppaa sekä pakkokeinolakiin ehdotetut muutokset, ei ole ilmeistä, että näiden lisäksi olisi ainakaan tällä hetkellä selkeää tarvetta kriminalisoida vain seksuaalipalvelujen ostamista. Tämän johdosta kirkko yhtyy eriävässä mielipiteessä 1 esitettyyn kantaan, jonka mukaan seksuaalipalvelujen ostamista ei nykytilanteessa tulisi kriminalisoida.

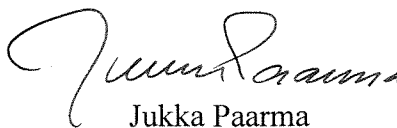
Mikäli seksuaalipalvelujen ostaminen kuitenkin kriminalisoitaisiin, kirkko ei tältä osin yhdy eriävässä mielipiteessä 1 esitettyyn ehdotukseen, jonka mukaan mahdollinen kriminalisointi tulisi rajata tapauksiin, joissa seksuaalipalvelujen myyjä toimii ihmiskaupan kohteena tai parituksen uhrina, järjestäytyneeseen rikollisuuteen olevien kytkentöjen vuoksi. Vaikka voidaankin tältä osin yhtyä eriävässä mielipiteessä esitettyihin perusteluihin, niin kirkko toteaa, että seksuaalipalvelujen ostamisen kriminalisoinnin rajaaminen tapauksiin, joissa myyjä toimii ihmiskaupan uhrina tai parituksen kohteena, lienee käytännössä omiaan aiheuttamaan hankalia näyttö- ja tulkintavaikeuksia mm. subjektiivisen syyllisyyden osalta. Esitetty ratkaisu johtaisi myös siihen, että prostituoitua ikään kuin jaettaisiin kahteen eri ryhmään, jolloin ostaminen toisilta olisi sallittua, toisilta taas kiellettyä. Tätä ei voida pitää hyväksyttävänä ottaen huomioon, että tällöin vaikeimmassa asemassa olevien eli ihmiskaupan uhrina tai parituksen kohteena toimivien prostituoitujen asema todennäköisesti heikkenisi entisestään.

Kirkon mielestä vain seksuaalipalvelujen ostamista ei siten tulisi kriminalisoida. Mikäli kuitenkin seksuaalipalvelujen ostaminen kriminalisoidaan, niin kirkko yhtyy eriävissä mielipiteessä 2 esitettyyn näkemykseen, jonka mukaan tilanne, jossa ainoastaan seksuaalipalvelujen ostaminen mutta, ei niiden myyminen on kriminalisoitu, on epä johdonmukainen. Tältä osin viitataan myös uuteen järjestyslakiin, jonka mukaan seksuaalipalvelujen maksullinen tarjoaminen yleisellä paikalla on rangaistavaa. Kirkko pitää sekä seksuaalipalvelujen ostamista että myymistä moraalisesti vääränä ja paheksuttavana.

Kirkko on edellä ilmoittanut kannattavansa niitä keinoja, joiden avulla ihmiskauppaa, paritusta ja prostituutiota voidaan vähentää. Mikäli seksuaalipalvelujen ostaminen kriminalisoidaan, tulisi myös niiden myyminen kriminalisoida, jotta prostituutioilmiöstä ja siihen usein liittyvästä kansainvälisestä rikollisuudesta voitaisiin päästä tehokkaammin, laajemmin ja oikeudenmukaisemmin eroon. Näin ollen kirkko yhtyy mietinnössä esitettyyn eriävään mielipiteeseen 2, jonka mukaan ensisijaisesti seksuaalipalvelujen ostamista ei tulisi kriminalisoida ja toissijaisesti, mikäli seksuaalipalvelujen ostaminen kriminalisoidaan, tulisi myös niiden myyminen kriminalisoida.

Helsingissä 21 päivänä lokakuuta 2003

Arkkipiispa

Jukka Paarma

Lakimies

Lena Kumlin